

kort Tids Forsløb paa nogen Maade vilde være til Nytte som Vaaben betragtede, efter de Forbringere, som man maa stille til dem. — Regjeringsforslaget, saaledes som det fra først af er forelagt, søger jo at raade Bød paa den Mangel, som der var ved Hærløven af 1867 med Hensyn til Antallet af Befalingspersonale, ved at tilveiebringe et stærkere Antal faste Befalingsmænd, idet Erfaringen jo har viist, at man ikke kan stole paa Tilgangen af Værnepligtige. Regjeringen har nemlig tilstræbt en hurtigere Uddannelse af det faste Befalingspersonale, end Tilfældet var efter Hærløven af 1867. Ved denne Leilighed kan jeg dog ikke undlade at komme ind paa at omtale den Maade, hvorpaa Befalingspersonalet i de senere Aar er blevet uddannet. Ikke alene jeg for mit Bedkommende, men jeg tror, Mange med mig have med megen Beklagelse set, hvorledes man har arbejdet paa at undergrave, ødelægge og tilsidst opheve de militære Opdragelsesanstalter, vi tidligere vare i Besiddelse af. Man troede i sin Tid, at det ikke gik an at tage Elever i saa ung en Alder, man troede, at de vil — jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — en for enlig Retning ved saaledes at skulle opdrages til Militær, og jeg tror, at der var især eet Punkt, som man fremhævede imod den tidligere Uddannelse, det var Bekostningen. Det er min fuldeste Overbevisning, at naar et ungt Menneffe eller en Dreng er i 14—15 Aars Alderen, saa udvikler Tilbøjeligheden sig hos ham med Hensyn til hvilken Retning for sin Løbebane han har Lyst til at vælge, og jeg tror ikke, at man gjennemgaaende skal kunne sige, at en Dreng, der føres i den Retning, han selv har valgt, taber Lysten dertil, hvorimod han i Regelen vedbliver at følge den Vej, han har bestemt sig for. Jeg tror, at den Bedkommende i dette Tilfælde i Almindelighed faar mere Interesse for sin Stand, end naar den først udvikler sig i en senere Periode af Livet. Hvis man i sin Tid har søgt at ødelægge de militære Opdragelsesanstalter af Hensyn til Bekostningen, da tror jeg, man har taget storligen fejl. Uddannelsen til fast Officer har vist ingeninde kostet Landet saa Meget som siden 1867. Jeg skal begrunde dette ganske simpelt ved at henvise til, hvorledes Tilgangen har været. Tilgangen til Officerer har enten været fra den værnepligtige Masse, naar denne har faaet sin Uddannelse, eller fra Gleffolen. Har Tilgangen været fra denne, da have jo Eleverne for Statens Regning i 3 Aar nydt Ophold og Undervisning. Begynde de derimod som Værnepligtige, komme de først ind og Lønnes et halvt Aar som Rekruter, dernæst eet Aar som Korporaler, endvidere eet Aar i Officerkolens yngste Afdeling; før de komme ind i næstældste Afdeling gjøre de endnu eet Aars Tjeneste og dernæst to Aars Tjeneste i selve Afdelingen. Smidertid ere de bleve 26 til 27 Aar, og Staten har betalt for dem hele denne

lange Tid. Nu først komme de ud til Afdelingerne, og man faar den Tilgang, man skal have. Regjeringen har havt et aabent Die herfor og har søgt at arbejde hen til, at Uddannelsen til Officer kan ske hurtigere, saaledes at de Bedkommende — jeg taler ikke om Bekostningsspørgsmaalet, det slaar jeg en Streg over — kunne komme til den Stilling, de have valgt i Livet, i en tidligere Alder, end de have gjort efter Hærløven af 1867.

De to væsentligste Anker, jeg har mod Regjeringsforslaget iaar, er, som jeg allerede tillob mig at omtale i Begyndelsen af mit Foredrag, at det bryder med den nuværende Inddeling af Kammerne; det skal jeg imidlertid ikke komme videre ind paa, men derimod omtale det andet Punkt, nemlig det, at man tager det første Aars Rekruter til større Øvelser. Det er min fuldeste Overbevisning, at ved den korte Uddannelses Tid, vi nu have, er det nødvendigt, at Rekruterne blive ved Underafdelingerne, ved Kompagnerne, saa længe som muligt, og navnlig at vi anvende de to Efteraarssmaaneder, hvor det er muligt at komme ud i Terrainet, til Enkelmands Uddannelse. Det kan ikke gøres paa anden Tid af Aaret, og denne Tid er saa kort, at det selv under de aller gunstigste Terrainforhold i Provindserne — her i Kjøbenhavn har det langt større Vanstieligheder — er meget vanstieligt at skaffe dem den Uddannelse, de bør have, skjøndt jeg med fuld Fortrøstning kan erklære, at der bliver arbejdet med usfortrøden Sver og Lyst i den Retning. Vil man nu bryde denne første Øvelses Tid ved at tage Rekruten til større Øvelser, saa faar han ikke denne Uddannelse, og vil man bøde derpaa som i det Lovforslag, der foreligger ved at sætte ham en Maaned til Tjeneste bag efter, saa vil det ikke nytte. Vilde man herimod fremsætte den Indvending, at det gjorde man jo i tidligere Dage, saa er der den væsentlige Forskiel, at, naar man tidligere tog en Rekrut efter Sommeruddannelsen til Øværtid, blev han, naar den var overstaet, liggende til Tjeneste, begyndte saa godt som for fra paa Uddannelsen, hvilken man ledede i Retning af Enkelmands Uddannelse hele Vinteren; det er faldet bort efter det foreliggende Forslag, og vil ligeledes tilbøds falde bort efter Regjeringens Forslag, hvorefter kun en ringe Stykke bliver inde: kun 200 Mand pr. Regiment. — Der er et tredie Punkt, hvori jeg heller ikke er saa ganske enig, som vel kan synes at være af mindre Betydning, men som let, tror jeg, i Tiden kunde have en skadelig Indflydelse paa Forholdene, det er nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Aldersgrænsen. Der har været talt meget for og imod Aldersgrænsen. Det er min Overbevisning, at den er en Nødvendighed, naar vi ikke paa nogen anden Maade kunne sikke Armeen en jævn, stadigt Afgang, og jeg foretrækker langt Aldersgrænsen for en vilkaarlig Reduktion, der i